

uvek krivi spram boga predstavlja tezu da smo mi skriveni u bogu i ovo je predanost bogu. Naime, biti u krivu je jedini način na koji bog može biti za svest.

U kontekstu priče o gubitku i dobitku sadašnjost je “opterećena” prošlošću, jer prošlost stoji u potrebi za budućnošću kako bi se ispunila i dovršila. U kontekstu božijeg davanja i uzimavanja, sadašnjost je iskupljenja od prošlosti, jer njeno ispunjenje i dovršenje počiva u njenm „odakle?” - od boga, pre nego nego od njenog „za šta?” - razlog, svrha (kao u tradiciji filozofije). Sadašnjost je oslobođena prošlosti ne zato što je ispunila tvrdnju prošlosti, već zato što su je prevladana ekonomija gubitka i dobitka, zato što je prevladano stanovište da je čovek gospodar vremena, tj. da je vreme nešto što je na njegovom raspolaganju. Nasuprot tome, vreme samo, ali time i sve što jeste, treba misliti ne kao datost za svest, već kao dar koji dolazi od onoga o kome se ne može imati nikakav pojam - od boga kao apsolutne drugosti.

Pavle: Trn u Mesu

Ovaj deo predstavlja tumačenje Druge poslanice Korićanima, glava 12: 1-10, te dati deo navodimo u celini zarad razumevanja konteksta Kjerkegorove analize:

- “1. Ali mi se ne pomaže hvaliti, jer ću doći na viđenja i otkrivenja Gospodnja.
2. Znam čovjeka u Hristu koji prije četrnaest godina (ili u tijelu, ne znam; ili osim tijela, ne znam: Bog zna) bi odnesen do trećega neba.
3. I znam za takovog čovjeka (ili u tijelu, ili osim tijela, ne znam: Bog zna)
4. Da bi odnesen u raj, i ću neiskazane riječi kojijeh čovjeku nije slobodno govoriti.
5. Tijem ću se hvaliti, a sobom se ne ću hvaliti, već ako slabostima svojim.